

Het schrijfexperiment

II

Het Schrijfexperiment

II

**Een samenwerking tussen
BICC Peer**

**en
Peerse auteur
Erik Persoons**

ISBN: 9789403799438

Cover: Lena Hoekx

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

In het BICC word je vanzelf groot met een boek onder je arm.

Het Schrijfexperiment 2

In onze bibliotheek ontwikkelden we enkele jaren geleden een voorleesparcours.

Drie voorleesactiviteiten van 0 tot 9 jaar waarbij (voor)lezen op de eerste plaats staat. Op deze manier verrijken we niet enkel de woordenschat, maar ook de leefwereld van de kinderen.

Boeken prikkelen ook de bibliotheekmedewerkers hun fantasie. Stiekem droomden we al langer van een activiteit voor en door jongeren. We gingen niet enkel lezen, we zouden gewoon zelf een boek schrijven. Onder begeleiding van de Peerse auteur, Erik Persoons, schreven zeven enthousiaste tieners vorig jaar elk een eigen verhaal. Die bundelden we in een boek:

‘Het Schrijfexperiment 1’.

Een vervolg kon niet uitblijven en in oktober 2024 startten we met het Schrijfexperiment 2.

Ze zijn met twaalf dit jaar!

Geen zeven maar twaalf jongeren tussen 10 en 14 jaar, die ons overdonderd hebben met hun fantasie, hun rijke taal, hun talenten en hun vriendschap. Niet meteen allemaal de grootste praters, geen haantjes de voorste, maar toffe, oprechte tieners die iets kunnen! Wat een doorzetters zijn jullie!

Enkele jongeren kennen we al van de vorige editie. Hun verhaal was niet af en ze konden niet stoppen met schrijven. Ook de nieuwelingen wisten al snel waar ze naartoe wilden en onder begeleiding van Erik zag je hen maand na maand groeien.

Het boek dat vandaag in je handen ligt, telt 100 pagina's meer dan de vorige editie. Maar het is niet de kwantiteit die telt, maar de inhoud. De verhalen zijn zo mooi en prachtig geschreven!! Jullie slepen ons mee in jullie fantasie, die af en toe doordrongen is van een vleugje realiteit.

Jullie worden ouder en nemen het heft in handen. Van de uitnodiging voor de boekvoorstelling tot het scenario van de show (ik noem het al lang geen voorstelling meer), naar de cover van het boek. Het is indrukwekkend en echt knap wat jullie presteren.

Je hoort het niet alleen, je ziet het ook: blinkend van trots. Voor en door jullie kom ik met plezier op zaterdagochtend naar de bib. En Erik, ik zei het al meermaals: niemand kan deze groep begeleiden en naar een hoger niveau tillen zoals jij dat doet. Bedankt!

Lena, Bent, Maties, Eline, Dorte, Lora-Mae, Christer, Emma, Laura, Romaissa, Floor en Sofie: Proficiat!

PS Ook een dikke dankjewel aan jullie ouders. Een ritje meer of minder naar de bib, het beantwoorden van onze mailtjes, verhalen nalezen en uittypen. Nu moeten we jullie enkel nog op dat podium krijgen: wordt vervolgd! 😊

Tine Peeters

Verantwoordelijke bibliotheek Peer

INHOUD

De jeugdige schrijfhelden:

De prachtige cover werd gecreëerd door
Lena Hoekx.

Lena, bedankt voor deze fantastische cover.
Het geeft aan dat jij niet alleen met woorden
creatief kan zijn.

Ik had heel graag opnieuw een stuk van jouw verhaal in dit boek opgenomen, net als vorig jaar. Aan de andere kant, wil ik de lezer nog wat in spanning houden, want iedereen die de inleiding van jouw verhaal vorig jaar heeft gelezen, zal moeten toegeven dat hij of zij ongeduldig zit te wachten tot **'Lost'** volledig in boekvorm wordt uitgegeven. Het wordt een verhaal dat niemand onberoerd laat!

Erik

Floor van Setten - Verborgen waarheid	blz. 11
Eline van den Elzen - Rino	blz. 33
Emma Garcia - Onze wereld	.. blz. 103
Sofie van Setten - De hoofdverdachte	blz. 119
Bent Schouteden - Het raptormysterie	blz. 151
Christer Soors - Het gevaarlijke geheim.....	blz. 171
Romaissa Izmar - Regenboog	blz. 187
Lora-Mae Soors - Een nieuw begin	blz. 195
Laura Geerits - Het Wouderkonijn.....	blz. 225
Maties Van Briel - Attentie! 2	blz. 241
Dorte Kenis - Mijn motivatie	blz. 259

‘Verborgen waarheid’

Geschreven door Floor van Setten

Een woordje van Erik:

Wat een suspense! Wat een steengoede mengeling van melodrama en spanning. Dit verhaal is het bewijs dat een goed plot geen honderden bladzijden nodig heeft om de lezer mee te sleuren in het verhaal.

Het is een heel prachtige, dramatische thriller geworden, een echt juweeltje. Ik hoop van harte dat de schrijfmicrobe jou te pakken heeft, want in jou zit een echte schrijver verborgen.

Hoofdstuk 1

Het is een koude, mistige ochtend als Julia wakker wordt in haar bed in het weeshuis.

De muren zijn grijs en het licht valt schuchter door de kleine ramen, alsof de zon zelf bang is om binnen te komen. Julia opent haar ogen en kijkt naar het plafond, waar de verf langzaam afbladdert. Nu ze dertien is, voelt ze zich eenzamer dan ooit. De andere meisjes en jongens om haar heen lijken hun plek te vinden in het weeshuis. Sommigen zijn druk bezig met hun spelletjes, anderen maken tekeningen of plannen voor de dag. Julia niet, ze is in het weeshuis terechtgekomen toen ze nog maar drie jaar oud was. Haar ouders zijn omgekomen in een auto-ongeluk. Dat wordt toch aan haar verteld. Ze weet niet wat er van waar is, want niemand kan haar blijkbaar meer over die periode vertellen. Ze weet niet wie ze kan vertrouwen. Ze heeft ook niet veel andere familie. Of ze zijn dood of ze verblijven in het buitenland waardoor ze niet bij hen kan wonen. Iedereen zegt altijd tegen haar dat ze anders is of er niet bij hoort. Julia probeert zich er niks van aan te trekken, maar soms is dat moeilijk.

Wat als ik echt anders ben?

Met een vreugdeloos gevoel stapt ze met enige moeite uit bed. Het is een mistige zondagmorgen. Julia is de enige in het weeshuis die naar een 'normale' school gaat. De andere kinderen krijgen les in het weeshuis of op een speciale school voor kinderen die het moeilijker hebben met verschillende vakken.

Julia weet nooit wat ze moet doen op zaterdag of zondag. Ze besluit naar buiten te gaan.

Zwijgend loopt ze door de oude, stille gang. Overal ziet ze grote portretten van alle gewezen eigenaars van het weeshuis. Rustig wandelt ze over de vieze, rode mat. Zo druk in gedachten, heeft ze niet door dat ze ergens tegenaan loopt. Met een harde klap valt ze achterover op de grond. Verward kijkt ze op.

Het is de directeur van het weeshuis, een oude, rimpelige man met nette kleren. Hij wrijft met z'n hand over zijn nette jasje alsof er een vuiltje op zit of zo. Met een gemene blik loopt hij verder zonder Julia nog een blik waardig te gunnen. Met een stom gevoel haast Julia zich verder naar een oude schommel niet heel ver van het weeshuis. Ze springt er moeiteloos op en kijkt glazig voor zich uit. Ze gaat hier wel vaker zitten om aan alle last van het weeshuis te ontsnappen. Stiekem hoopt ze ooit dat er iets zal veranderen, dat er iets heel klein is dat haar leven wat leuker zal maken, wat avontuurlijker, wat spannender. Maar dat 'iets' komt nooit. Weken gaan voorbij zonder ook maar een kleine verandering.

Hoofdstuk 2

De zon is al met haar prachtige stralen, warm opgekomen. Maar in het weeshuis waait er nog een koude bries. Julia's wekker haalt haar met een hard gerinkel uit een diepe slaap. Snel zet ze haar wekker af en wipt uit haar bed.

Het is maandag.

Om half negen begint haar school. Het is nu zeven uur. Ze wil altijd als eerste op school zijn, dan ziet niemand haar binnenkomen en merkt niemand haar op. Haar school is niet ver van het weeshuis. Ze moet ongeveer zeven minuten wandelen. Julia heeft het gevoel dat ze alleen zit in de klas, omringd door andere leerlingen die met elkaar praten en lachen. Het gevoel van eenzaamheid kruipt naar binnen. Ze heeft de indruk dat ze altijd aan de buitenste rand van de groep staat. Nieuwe vrienden maken lijkt zo moeilijk, vooral omdat ze het idee niet van zich kan afzetten dat iedereen al een vriendengroep heeft.

Tijdens de pauze kijkt ze naar de anderen die samen spelletjes spelen of gewoon gezellig zitten te praten. Julia heeft geprobeerd om bij hen aan te sluiten, maar de angst om afgewezen te worden, houdt haar tegen. In plaats daarvan besluit ze om naar de schoolbibliotheek te gaan. Daar voelt ze zich veiliger, omringd door boeken en verhalen die haar gedachten even kunnen afleiden. Voor haar zijn boeken een soort ontsnapping aan de werkelijkheid, waar ze in de rol van een ander persoon kruipt en een ander leven kan leiden.

Plots hoort ze vlak naast zich een boek vallen. Verdwaasd door haar gedachten, kijkt ze op. Er staat een lang, slank meisje met bruin haar naast haar.

‘Sorry,’ zegt ze verlegen en snelt weg.

Dit meisje heeft Julia nooit eerder gezien.

Misschien is ze nieuw?

Ze ziet er aardig uit, maar heel verlegen net als zij, en er is ook nog niemand anders die zo vroeg al in de schoolbibliotheek aanwezig is.

Misschien zat ze wel bij mij in de klas?

Julia denkt er niet verder over na en verdiept zich weer verder in haar boeken totdat de bel rinkelt en ze naar haar klas gaat.

Het duurt vijf minuutjes en iedereen zit al op zijn plek. Iedereen mag die zelf kiezen, dus zit Julia alleen achteraan in de hoek met naast haar een lege stoel. Haar leerkracht, Anneleen, schraapt haar keel.

‘Er komt vandaag een nieuwe leerling bij jullie in de klas.’

Opgewonden begint de hele klas te fluisteren. Verlegen komt het lange, slanke meisje dat Julia in de bibliotheek heeft ontmoet binnen. De leerkracht juf maakt een gebaar dat de klas stil moet zijn.

‘Ze heet Mia. Mia neem maar plaats langs Julia’.

Opeens staart de hele klas Julia aan. Dat is ze niet gewoon en vindt ze ook niet fijn. Mia loopt voorzichtig tussen alle tafels door terwijl ze hard wordt aangestaard door de klas. Ze gaat op de vrije stoel naast Julia zitten en probeert zich niets aan te trekken van de fluisterende kinderen om haar heen. Als de bel gaat, stormen alle leerlingen de klas meteen uit behalve Julia en Mia.

Ze lijken zo erg op elkaar. Eerst pakken ze rustig hun spullen bij elkaar en vertrekken dan kalm naar de speelplaats. Julia vindt dit heel spannend. Mia lijkt zo hard op haar, maar ze durft niet tegen haar te praten.

Tot de laatste bel gaat.

Mia staat op om haar tas te pakken, maar haar pennenzak die nog open staat, valt op de grond. Julia springt snel op om haar te helpen met alles bij elkaar te rapen. De andere klasgenoten zijn al weg dus dat maakt het makkelijker om een gesprek te starten. Julia schraapt zacht haar keel,

Wat moet ik zeggen?

‘En ...?’ probeert ze.

Er valt een korte stilte.

Snel gaat Julia verder.

‘En, hoe vind je het bij ons in de klas?’

Mia kijkt op en denkt na hoe ze moet reageren.

‘Wel oké, denk ik, best druk.’

Julia lacht stilletjes.

‘Ja dat is waar. Waar zat je eerst op school?’ probeert Julia het gesprek voort te zetten. Mia wil beginnen praten, maar ze wordt onderbroken door een leerkracht die de kamer binnenkomt.

‘Meisjes, het is tijd om naar huis te gaan, wat doen jullie hier nog?’

Snel haasten de meisjes zich weg. Eenmaal aangekomen op het schoolplein nemen ze afscheid van elkaar.

‘Tot morgen.’

‘Tot morgen,’ herhaalt Julia. Een nieuw meisje bij haar in de klas dat precies op haar lijkt, ze zou eindelijk een vriendin kunnen krijgen. Zwijgend loopt ze naar het weeshuis. Ze neemt een grote omweg omdat ze niet wil gezien worden in de richting van het weeshuis. Julia heeft een keer toen ze negen jaar was twee jongens van haar klas horen praten over het weeshuis. Dat het een raar weeshuis was met alleen maar gestoorde mensen. Julia was die dag huilend van school weggerend, niet in de richting van het weeshuis, maar naar een bos.

Ze verdwaalde, maar vond uiteindelijk toch de weg en sindsdien loopt ze altijd deze route.

Julia volgt de weg die ze altijd neemt en wandelt door het stille, eenzame bos. Ze heeft er nog nooit iemand gezien. Ze is er altijd alleen. Het is altijd alleen zij en de vogels die de hele dag door liedjes fluiten. Het enige wat ze in het bos ziet, zijn de dieren. Een keer heeft ze zelfs een familie hertjes gezien.

Het is nu herfst, dus er liggen overal bladeren op de grond. Julia vindt de natuur prachtig en alles wat er mee te maken heeft, de dieren, de planten, ... gewoon alles. Ze loopt haar vertrouwde pad af tot ze aankomt bij het vieze, lelijke weeshuis. Ze gaat de kapotte houten trap op en let op dat ze zich niet kwetst aan de splinters die uitsteken. Ze haast zich door de gang tot ze haar kamer ziet, nummer 76. Rustig gaat ze haar kleine kamer binnen. Met een zucht laat ze zich op haar bed vallen.

Het laatste waar ze aan denkt voor ze van vermoeidheid in slaap valt is... Mia.

Hoofdstuk 3

Julia wordt wakker met een gek gevoel. Ze kijkt op haar klok, het is 5 uur 's nachts. Pas dan beseft ze dat ze gisterenavond niks gegeten heeft en meteen na school op haar bed in slaap is gevallen.

Wat dom van mij.

Ze besluit al op te staan. Zachtjes trekt ze haar pantoffels aan en gaat in haar pyjama haar kamer uit. Sluipend beweegt ze zich over het vieze rode tapijt. Ze probeert zo stil als ze kan van de trap te sluipen. Ze is van plan om naar de eetzaal te lopen en iets te eten te pakken. Opeens hoort ze iemand praten. Geschokt deinst ze achteruit en maakt zich klein. Op het einde van het gangpad ziet ze de directeur van het weeshuis staan, druk pratend in de telefoon.

‘Ja, ja, ze is nog steeds hier.’

Er valt een korte stilte waarna hij weer begint te praten.

‘Ik probeer haar in de gaten te houden, maar ik zie haar niet vaak.’

...

‘Ja dat weet ik wel, maar ze zit bijna nooit aan de eettafel in de eetzaal. Ze is of al naar school of ze zit nog op haar kamer.’

...

Julia snapt er niks van.

De directeur van het weeshuis, die trouwens Willem heet, houdt iemand van de kinderen van het weeshuis in de gaten.

Maar wie dan?

Willem begint weer te praten.

‘Echt hé, en als ik het kind dan zie, ziet ze er zo onverzorgd uit als wat! En ze eet als een beest!’

...

Julia staat trillend van angst tegen de muur.

Wie is die man tegen wie hij aan het praten is?

Opnieuw klinkt Willems’ stem.

‘Ik zal ervoor zorgen dat ik die Julia beter in het oog houd.’

Van schrik, als Julia haar naam hoort vallen, springt ze omhoog. Met een harde bons botst ze tegen de muur. De directeur kijkt geschokt op. Julia glipt snel de deur van de eetzaal naar binnen en verstopt zich achter de deur tot ze hoort hoe Willem terug begint te praten. Opgelucht dat ze niet ontdekt is, maar toch met een bonzend hart van de stress, probeert ze te bedenken wat ze nu moet doen.

Waar moet ik heen?

Ze ziet een bak met koeken staan en grijpt er vliegensvlug drie uit. Ze luistert nog een hele tijd, maar als ze zeker is dat Willem weg is, gaat ze zo snel en geruisloos als ze kan de trap op. Ze haast zich naar haar kamer, schrokt de koeken op en laat zich op haar bed vallen. Na lang piekeren, valt ze in een onrustige slaap.

Hoofdstuk 4

Verward schrikt Julia op van haar wekker. Ze heeft amper geslapen, dat gevoel heeft ze toch. Ze denk terug aan wat er die nacht is gebeurd en heeft een heleboel vragen.

Waarom houdt Willem mij in de gaten? Wie had hij aan de lijn? Waarom ik? Heeft het misschien iets met mijn ouders te maken?

Terwijl ze zich aankleedt, probeert ze er niet meer aan te denken. Ze heeft wel genoeg aan haar hoofd. Zoals Mia bijvoorbeeld, die zal ze vandaag weer zien. Geschokt ziet ze in de spiegel opeens iets aan haar lichaam. Ze heeft op haar rug een grote blauwe plek staan. Die is er waarschijnlijk gekomen toen ze tegen de muur is gesprongen.

Ik was bijna betrapt!

Ze pakt haar tas, rent haar kamer uit en holt te trap af.

Zou ik iets eten? Nee dat is dan maar voor een andere keer.

Ze wil naar school. Plots staat er iemand voor haar die haar tegenhoudt. Het is Willem. Van schrik blijft ze staan.

‘Waar ga jij zo snel naar toe? Moet je een bus halen of zo?’ vraagt hij.

‘Uhm, nee ik, ik ...’ brabbelt ze. Ze blijft even stil.

‘Komt er nog wat van?’ schreeuwt Willem onbeleefd.

‘Ik ga naar school,’ zegt ze ademloos.

Met een norse blik, zonder nog iets te zeggen, loopt hij door.

Hoe onbeleefd kan je zijn? denkt Julia. Snel holt ze door naar school.

Eenmaal aangekomen op school, zoekt ze een stil verlaten plekje op en gaat er zitten. Zoals ze al hoopte, is er niemand op school behalve een paar leerkrachten. Opeens ziet ze Mia het schoolplein oplopen. Verlegen kijkt Mia rond of ze iemand ziet net zoals zij dat altijd doet.

We lijken zo hard op elkaar!

Als de bel gaat, hollen er maar een paar kinderen naar binnen, de rest probeert zo lang mogelijk tijd te rekken om nog niet naar binnen te moeten. Mia en Julia zijn als eersten binnen en komen tegelijk aan in de klas. Anneleen verwelkomt hen vriendelijk en gaat dan door met haar werk. Julia twijfelt. Mia is al gaan zitten.

Zal ik naast haar gaan zitten?

Er komen meer kinderen binnen.

Het is nu of nooit!

Snel gaat ze naar achter in de klas en gaat rechts naast haar zitten. Mia kijkt verrast op, maar zegt verder niks.

De eerste lessen zijn gedaan en de bel die de pauze aanduidt, rinkelt luid. Alle kinderen proppen hun spullen in hun tas en snellen naar buiten. Zoals eerder blijven alleen Mia en Julia over. Rustig ruimen ze hun spullen op en leggen alles netjes in hun boekentas.

Ik ga gewoon iets tegen haar zeggen, denkt Julia.

‘Uhm, hey Mia zullen we misschien na school even naar de bibliotheek gaan samen?’ vraagt ze twijfelend. Ze ziet Mia aarzelen, maar toch zegt ze iets terug.

‘Klinkt leuk.’

Eindelijk, denkt Julia eindelijk heb ik iets tegen haar gezegd. Samen lopen ze het schoolplein op. Ze gaan op een bankje zitten en tot Julia's verbazing begint Mia te praten.

‘Hey Julia, ik weet dat we nog nooit echt gepraat hebben, maar je ziet me er echt uit als een leuk meisje.’

Van schrik weet Julia niet wat hierop te zeggen.

‘Ik vind jou ook echt heel leuk, denk ik,’ floept ze eruit. Als die dag de lessen gedaan zijn, holt ze naar de bibliotheek

Waar zal ik met Mia over praten? Misschien over wat ze leuk vindt, wat haar hobby's zijn of waar ze woont of ...”

Haar gedachten worden onderbroken door iemand die op haar rug tikt, het is Mia.

‘Hey Julia.’

‘Hoi, hou jij ook zo veel van lezen?’ begint Julia.

Mia antwoordt meteen.

‘Ja enorm! Ik ben blij dat ze zo’n leuke bibliotheek hebben in deze school, dat hadden ze op mijn vorige school niet.’

‘Ja, snap ik.’

Er valt een korte stilte

Opeens begint Mia terug te praten.

‘Waar woon jij eigenlijk?’

Julia aarzelt.

Wat moet ik zeggen? Zal ik haar de waarheid vertellen? Ik heb nog nooit iemand verteld dat ik in het weeshuis woon.

‘Als je het niet wil zeggen, is dat ook goed hoor,’ aarzelt Mia.

‘Jawel, jawel het is ..., ik woon in een weeshuis,’ fluistert Julia

‘Oh, oké.’

Deze reactie had Julia niet zien aankomen. Mia maakt er geen probleem van en stelt er verder ook geen vragen over. Na dit gesprek voelt Julia zich helemaal op haar gemak.

Mia vast ook, denkt ze. Na nog een paar korte gesprekjes besluiten ze om naar huis te gaan.

Dagen en weken gaan voorbij.

Julia en Mia zijn beste vriendinnen geworden. Ze praten veel en spreken soms af na school in het park of de bibliotheek. Het lijkt alsof Julia haar leven eindelijk leuk kan worden. Behalve dan dat ze in het weeshuis woont, voelt ze zich echt enorm op haar gemak. Enkel als ze Willem tegenkomt, wat de laatste tijd verdacht veel gebeurt, neemt de zenuwachtigheid weer toe.

Toch trekt ze er zich niet te veel van aan.

Hoofdstuk 5

Op een koude vrijdagmiddag zitten Mia en Julia samen op hun vaste bankje in het park. De bladeren dwarrelen zachtjes om hen heen terwijl ze praten over boeken en school. Plots komt Mia met een idee.

‘Zeg, Julia, waarom kom je vanavond niet bij mij logeren?’ stelt Mia enthousiast voor.

Julia’s hart slaat even over. Ze heeft nog nooit bij iemand gelogeed en het idee maakt haar zowel opgewonden als nerveus.

‘Uh... weet je dat zeker?’ vraagt Julia aarzelend.

‘Ja, natuurlijk! Mijn moeder vindt het vast geen probleem. En dan kunnen we de hele nacht praten en films kijken!’ zegt Mia met een brede glimlach.

Julia knikt voorzichtig.

‘Oké, dat lijkt me wel leuk.’

Na school loopt Julia met Mia mee naar haar huis. Het huis van Mia is groot en oud, met hoge plafonds en krakende vloeren. Het heeft een mysterieuze sfeer, maar toch voelt het warm en vertrouwd. Mia’s moeder begroet hen vriendelijk en zegt dat ze zich thuis moet voelen. Julia voelt zich opgelucht dat Mia’s moeder zo aardig is.

Die avond zitten de meisjes samen op Mia’s bed met dekens om zich heen geslagen, terwijl ze een oude horrorfilm kijken. Op een bepaald moment moet Julia naar het toilet. Terwijl ze door de gang loopt, hoort ze een dof geluid van boven komen. Ze kijkt op naar het plafond. Het klinkt alsof er iets of iemand daarboven beweegt.

Verbaasd kijkt ze naar de zoldertrap aan het einde van de gang. Haar nieuwsgierigheid wint het van haar angst. Voorzichtig zet ze een stap dichterbij.

‘Julia?’ hoort ze Mia achter zich zeggen. Julia schrikt op.

‘Ik... ik hoorde iets op de zolder,’ fluistert ze.

Mia’s gezicht verandert. Ze bijt op haar lip en kijkt zenuwachtig om zich heen. Een koude rilling gaat over Julia’s rug. Ze wil nog iets vragen, maar op dat moment horen ze voetstappen in de gang. Snel trekt Mia Julia mee naar haar kamer en sluit de deur achter hen.

‘Doe alsof er niks aan de hand is,’ sist Mia.

De deur van de slaapkamer zwaait open, en Mia’s moeder komt binnen. Haar blik is scherp, bijna dreigend.

‘Wat doen jullie nog wakker?’ vraagt ze met kille stem.

‘Niets, we waren net klaar met de film,’ zegt Mia snel.

Haar moeder knikt langzaam en sluit de deur weer. Julia voelt haar hart bonzen in haar borst. Ze herkent de stem van Mia’s moeder ergens van alsof ze die al eerder heeft gehoord. Er is iets heel erg mis in dit huis.

Er valt een lange stilte.

‘Ik ga maar slapen denk ik en jij?’ geeuwt Mia.

‘Ja, ik ook.’

Julia kan echter de slaap niet vatten. Ze blijft maar piekeren. Ze is er van overtuigd dat er iets of iemand boven op zolder zit.

Zal ik misschien boven durven te kijken? Nee dit is niet mijn huis, dat mag ik niet doen, toch? Ik weet het niet.

Ze besluit dat ze, als ze zeker is dat Mia slaapt, zal proberen naar boven te gaan.

Ik moet weten wat daar boven gaande is.

In haar gedachten ziet ze Mia weer voor haar. Ze was zo nerveus en zenuwachtig toen Julia over de zolder begon.

Mia houdt iets verborgen!

Dat is niet iets dat ze van haar had verwacht. Ze is altijd dat lieve, rustige meisje geweest, maar zonet was ze opeens heel scherp en duidelijk.

Mia slaapt. Julia hoort haar zachtjes snurken. Ze licht half met haar voet in de popcorn die ze die avond bij de film hebben gegeten. Julia sluipt de kamer uit. Snel checkt ze of de moeder van Mia al slaapt, waarna ze voor de deur van de zoldertrap gaat staan. Ze weet niet wat ze er zal aantreffen ...

Zo stil als ze kan sluipt ze de trap op. Halverwege blijft ze staan.

Moet ik wel naar boven gaan? Kan ik niet beter doen alsof er niks is gebeurd?

Haar nieuwsgierigheid wint en ze sluipt verder de trap op. Opeens hoort ze iets; Ze spitst haar oren. Het komt van boven. Het lijkt wel alsof iemand aan het huilen is. Toch gaat ze verder. Eenmaal als ze bovenkomt, ziet ze op zolder iets staan. Ze ziet het niet goed, want het is best donker hierboven.

Is het een grote kooi?

Ze merkt een grote glinsterende bak op. Er zit iemand in die zo te horen aan het huilen is. Voorzichtig schuifelt ze naar voor.

Het is een man, raadt ze.

‘Hallo? Is daar iemand?’ klinkt een stem.

Nu staat Julia stokstijf stil.

Moet ik reageren?

Haar gedachten slaan op hol. Na een tijd, die een eeuwigheid lijkt, sluipt ze verder. Ze durft niks te zeggen.

Wat als de persoon die daar zit gevaarlijk is?

Ze heeft licht nodig. Met haar telefoon knippert ze haar zaklamp aan. De man schrikt op en slaakt een kreet van schrik.

‘Doe me asjeblieft geen pijn,’ smeekt hij.

Julia snapt het niet.

Doet iemand hem pijn?

‘Natuurlijk doe ik je geen pijn. Wat doe je hierboven?’

‘Ze hebben me opgesloten. Ik moet hier weg, mijn kind loopt gevaar. Het is hier niet veilig.’

Er tollen een heleboel vragen door Julia’s hoofd.

Wie doet hem pijn? Wie houdt hem gevangen? Wie is hij?

‘Wie ben jij?’ vraagt Julia voorzichtig.

‘Mijn naam is Ruben, maar je moet hier weg het is hier niet veilig. Ik moet mijn dochter Julia beschermen.’

Julia springt met een schok op. Haar vader heet Ruben.

Zou het? Nee dat kan niet, of toch?

‘Hoe oud is je dochter?’

‘Ze is dertien. Ik mis haar zo. Ik heb haar al zolang niet gezien. Hoe heet jij eigenlijk?’

Julia ademt zwaar.

Zou de moeder van Mia haar vader hier gevangen houden en is haar moeder hier misschien ook?

‘Ik... Ik ben... Julia’

Ruben springt recht.

‘Ben jij het echt? Ben jij mijn dochter?’ piept hij.

‘Ik... Ik denk het’

‘Oh, Julia je moet hier weg. Ze zijn gevaarlijk’

‘Maar ik ga hier niet weg zonder jou. Ik heb nog zoveel vragen! Ik moet je kunnen helpen’

‘Dat gaat niet. Ze houdt altijd de sleutel bij zich. Julia je moet hier nu weg! Ze zijn gevaarlijk!’

‘Maar wie dan?’

Ruben slikt, en kijkt geschrokken.

Julia hoort een klik.

Geschrokken kijkt ze om.